

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11Co/51/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1308209396
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bianka Gelačíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2011:1308209396.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Bianky Gelačíkovej a členov senátu JUDr. Kataríny Štrignerovej a JUDr. Blanky Podmajerskej, v právnej veci navrhovateľa: W. R..F.., so sídlom F. X, XXX XX V., C.: 31 XXX 524, zastúpeného spoločnosťou ROWAN LEGAL s.r.o., so sídlom Námestie slobody 11, 811 06 Bratislava, C.: 35 XXX XXX, proti odporcovi: F., F.. F..E..D.., so sídlom E. XX, XXX XX V., C.: XX XXX 173 zastúpenému Mgr. Karolom Haľapkom, advokátom, Nám. SNP 22, 811 01 Bratislava, o zákaze neoprávneného zásahu do autorského práva a iné, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15.4.2010, č.k. 28C/103/2008-405, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa potvrdzuje.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške XXX,XX euro na účet právneho zástupcu odporcu vedeného vo X., R..F.., Č..Ú.. XXXXXXXXXXX/XXXX, do 3 dní.

odôvodnenie:

V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa po svojich procesných úkonoch a naň nadväzujúcich úkonov súdu (uznesenie OS Bratislava III zo dňa 23.10.2009, č.k. 28C/103/2008-275) domáhal uložiť odporcovi povinnosť: - zdržať sa vyhotovovania rozmnožením článkov, ktoré navrhovateľ zverejnil alebo zverejní v denníku B. O. alebo v internetovom denníku zverejňovanom na stránkach S..B..sk, ktoré sú označené značkou „, uvedenou pri príslušnom článku v denníku B. O. alebo textom „, R..F.. Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich vydavateľ. Spravodajská licencia vyhradená.“ v päte stránky, na ktorej je zobrazený príslušný článok v internetovom denníku zverejňovanom na stránkach

S..B..sk, zdržať sa rozširovania rozmnožením článkov, t.j. zdržať sa nakladania s vecou, ktorej prostredníctvom sú takéto články vyjadrené, pokiaľ k tomu udelí súhlas nositeľ autorských práv k týmto článkom, ktorým je navrhovateľ a zdržať sa sprístupňovania takýchto článkov tretím osobám, pokiaľ k tomu neudelí súhlas nositeľ autorských práv k týmto článkom, ktorým je navrhovateľ,
- zničiť všetky neoprávnené vyhotovené rozmnoženiny článkov, ktoré navrhovateľ zverejnil v denníku B. O. alebo v internetovom denníku zverejňovanom na stránkach S..B..sk, ktoré sú označené značkou „, uvedenou pri príslušnom článku v denníku B.Á. O. alebo textom „, R..F.. Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich vydavateľ. Spravodajská licencia vyhradená.“ v päte stránky, na ktorej je zobrazený príslušný článok v internetovom denníku zverejňovanom na stránkach S..B..sk a vyradiť tieto rozmnoženiny z databáz, ktoré odporca vytvára a ktoré sprístupňuje tretím osobám,

- zdržať sa vykonávania opakovanej a systematickej extrakcie nepodstatných častí databázy, ktorej zhotoviteľom je navrhovateľ, t.j. zdržať sa vykonávania opakovanej a systematickej extrakcie článkov, ktoré navrhovateľ zverejnil alebo zverejní v denníku B. O. alebo v internetovom denníku zverejňovanom na stránkach S..B..sk, ktoré sú označené značkou „- uvedenou pri príslušnom článku v denníku B. O. alebo textom „R..F.. Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich vydavateľ. Spravodajská licencia vyhradená.“ v päte stránky, na ktorej je zobrazený príslušný článok v internetovom denníku zverejňovanom na stránkach S..B..sk na účely poskytovania služieb monitoringu periodickej tlače, vrátane elektronickej on-line verzie periodickej tlače, ktorej vydavateľom je navrhovateľ, tretím osobám, pokiaľ k tomu neudelí súhlas zhotoviteľ databázy - denníka B. O. alebo internetového denníka zverejňovaného na stránkach S..B..sk, ktorým je navrhovateľ,
- zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody čiastku XX.XXX,XX.

Svoje rozhodnutie o predmete konania skutkovo vymedzeného (v základe a predmete nároku vychádzajúceho z ust. § 56 z.č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve - ďalej „AZ“ alebo „autorský zákon“) ako vyhotovovanie zoznamu článkov týkajúcich sa určitých tém zverejňovaných v denníku B. O. vydávanom navrhovateľom a zasielanie týchto zoznamov a článkov resp. častí článkov tretím osobám, a to všetko bez súhlasu navrhovateľa, zdržanie sa konania - vykonávania opakovanej a systematickej extrakcie nepodstatných častí databázy, zdržanie sa rozširovania rozmnoženín článkov a vyhotovovania rozmnožením článkov a nárok na odstránenie vadného stavu - následkov zásahu do autorského práva zničením všetkých neoprávnene vyhotovených rozmnoženín a vyradenie 11Co 51/2010-448

rozmnoženín z databáz odporcu a nárok na náhradu škody právne odôvodnil ust. § 2, §3, § 7 ods. 1 písm. a/ až j/, § 17 , 18 AZ a §§ 24 až 38 AZ dôvodiac tým, že pokiaľ výsledok ľudskej činnosti nespĺňa definíciu diela podľa autorského zákona, nie sú s týmto výsledkom v zásade spojené práva uvedené v §§ 17 a 18 AZ.

Pri skúmaní základnej otázky (či články zverejnené v denníku B. O. vydávanom navrhovateľom, ktoré nepochybne sú výsledkom ľudskej činnosti, sú dielom podľa autorského zákona, a teda či sa na užívanie týchto článkov vzťahujú ustanovenie autorského zákona) dospel k záveru, že v zásade každý výsledok úmyselnej ľudskej činnosti je prejavom duševnej činnosti, keďže jednak na základe tejto začne človek vykonávať určitú činnosť (motív) a túto činnosť vykonáva podľa svojich schopností a možností manuálnych ako aj duševných t.j. skúseností a poznatkov zapamätaných a spracovaných a prípadne aj vlastných vyvedených poznatkov. Predmetom autorského práva podľa § 7 ods. 1 AZ je literárne a iné umelecké dielo a vedecké dielo, ktoré je výsledkom vlastnej tvorivej duševnej činnosti autora. Pokiaľ ide o literárne diela, vzťahujú sa autorské práva len priamo na výsledky duševnej činnosti bez ohľadu na jej manuálne spracovanie, manuálne schopnosti teda nezohrávajú pri posudzovaní či ide o literárne dielo úlohu. Nie všetky literárne výtvyry však vyžadujú rovnakú duševnú náročnosť ich vypracovania a to bez ohľadu na ich rozsah. Duševná činnosť sa prejavuje tvorivosťou, pričom od miery potrebnej tvorivosti je závislá aj náročnosť vytvorenia chceného výsledku (za každým vlastným výsledkom duševnej činnosti je určitá miera tvorivosti). Ochrana práv podľa autorského zákona je možné priznať len výsledku, dosiahnutie ktorého závisí od osobných vlastností tvorcu, bez ktorých by tento výtvyr nebol vôbec dosiahnutý, keďže účelom zákona je chrániť výtvyry individuálnych fyzických osôb, teda prejavy závislé od jednotlivých individualít; aby bol výsledok ľudskej činnosti chránený autorským zákonom, musí byť výsledkom tvorivosti nezameniteľného osobitného rázu závislej od individuálnych osobných vlastností autora, bez ktorých by výsledok vôbec nevznikol (obdobne NS ČR sp. zn. 30 Cdo 4924/2007).

Podľa názoru konajúceho súdu sa na denné správy nevzťahuje ochrana podľa autorského zákona (§ 7 ods. 3 písm. b/ AZ), pričom podľa zákona nie je podstatná ich forma a ani skutočnosť, či pri vyhotovovaní týchto denných správ bola vynaložená miera tvorivosti dosahujúca úroveň potrebnú na vznik autorského diela. Tvrdenie navrhovateľa, že dôkazné bremeno leží na subjekte domáhajúceho sa použitia dennej správy síce zodpovedá právnomu stavu, keď dôkazné bremeno, že článok je dennou správou je na subjekte toto tvrdiacom, vzhľadom na nepreukázanie tvrdenie navrhovateľa, že tieto sú autorskými dielami, je však táto skutočnosť bez právneho účinku. Článok „R. E.? L. B. O.“ nie je dielom chráneným autorským zákonom, čo konštatoval vo svojom uznesení č.k. 6Co/314/2008-211 zo dňa 26.02.2009 odvolací súd. Článok „I. B. F.

X. druhom “ z B. O. zo dňa XX.XX.XXXX je informáciou o schválení štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, pričom obsahuje vyjadrenia tretích osôb k rozpočtu a informácie z verejne prístupného zdroja

(samotného štátneho rozpočtu), ako aj vlastné hodnotenia všeobecne príjmov štátneho rozpočtu, pocitov ministrov, porovnanie vybranej položky medzi štátnymi rozpočtami resp. jeho návrhmi a konštatovanie o presune sumy peňazí v rámci dôchodkového systému. Článok obsahuje text vytvorený L. E., a to jej hodnotiace frázy bežného hovoru („U. F. F.“; „X. P. F. pr, M. O. V. C.É.“) a v podstate jediné konštatovania ako výsledok kvalifikovanej tvorivej duševnej činnosti - porovnanie návrhu štátneho rozpočtu so schváleným štátnym rozpočtom a nadpis. Súd nehodnotil pravdivosť konštatovania pri porovnaní štátneho rozpočtu, tento je výsledkom duševnej činnosti spočívajúcej v porovnaní dvoch faktov (návrhu štátneho rozpočtu a schváleného štátneho rozpočtu), pričom je a contrario označený L. E. za vlastný, keď táto je pod článkom podpísaná a nie je uvedená, že ide o vyjadrenie tretej osoby. Nadpis síce nemá žiaden základ v samotnom texte článku a vo vzťahu k tomuto je zavádzajúci, o to viac je však tvorivým prejavom. Článok teda obsahuje minimum tvorivej činnosti, je pospájaním tvrdení iných subjektov a faktov zo štátneho rozpočtu, preto ho súd považoval za dennú správu, na ktorú sa ochrana podľa autorského zákona nevzťahuje (§ 7 ods. 3 písm. b/ AZ), keďže uvedené dva prvky tvorivosti autorky vzhľadom na rozsah v spojení so samotnou náročnosťou vytvorenia nie sú závislé od osobných vlastností tvorcu a prejavená tvorivosť autorky nie je taká, že by bez nej tento článok nebol vôbec dosiahnutý. Pokiaľ ide o články „D. X. X. X.“ zo dňa XX.XX.XXXX, „U. Š. pre X.“ zo dňa XX.XX.XXXX, „X. pre D.“ zo dňa XX.XX.XXXX a „P.“ zo dňa XX.XX.XXXX, tieto boli zverejnené pred XX.XX.XXXX (navrhovateľ skutkovo vymedzil svoj nárok obdobím od XX.XX.XXXX) a bolo nad rámec dokazovania posudzovanie, či tieto články sú autorskými dielami. Článok „Y. F. X. Č. D.“ zo dňa XX.XX.XXXX bol zverejnený v periodiku, ktorého vydávanie navrhovateľom nebolo tvrdené, a teda ani preukázané, preto bolo nad rámec dokazovania posudzovanie tohto článku, či je autorským dielom. Článok „U. V. G. E.“ z B. O. obsahuje pospájané vyjadrenia a názory tretích osôb vyjadrujúcich sa na konferencii „Y. R. logistika“ s minimom textu vytvoreného L. M. ako podpísaným autorom. Článok je súhrn nosných myšlienok jednotlivých prednášateľov, keď tvorivý prístup L. M. sa prejavil vo vyabstrahovaní nosných myšlienok jednotlivých rečníkov konferencie Y. R. logistika a v ich vzájomnom pospájaní. Uvedené vyabstrahovanie nosných myšlienok rečníkov konferencie nie je takou tvorivou činnosťou samou osobou odôvodňujúcou ochranu podľa autorského zákona, aj keď je prejavom myslenia. Samotné pospájanie myšlienok v tomto článku nie je tak tvorivé, aby prekročovalo tvorivú úroveň oddeľujúcu autorské dielo od iných výsledkov duševnej činnosti

11Co 51/2010-449

a obsahujúc bežné frázy nenesie individuálny ráz odlišiteľný od iných osôb. Celý článok je tak bežnou informáciou - správou o jednej z udalostí dňa týkajúcej sa Y. R. logistiky a je možné ho považovať za dennú správu, na ktorú sa ochrana podľa autorského zákona rovnako nevzťahuje (§ 7 ods. 3 písm. b/ AZ).

Keďže navrhovateľ v priebehu konania nepredložil ďalšie články zverejnené v denníku vydávanom navrhovateľom, ktoré boli poskytnuté odporcom tretím osobám, konajúci súd nemal za preukázané porušenie autorských práv navrhovateľa odporcom tak, ako bolo uvedené v návrhu vo veci samej. Dôkazná povinnosť je podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na účastníkovi konania tvrdiacom určitú skutočnosť, a to čo do tvrdenia navrhovateľa o existencii autorských diel, ako aj ich používaní odporcom. V tejto veci nešlo ani o zhodné tvrdenie účastníkov konania, v ktorom prípade by si súd mohol osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov konania, keď odporca výslovne netvrdil používanie článkov, ktoré by boli autorskými dielami. Navrhovateľ bol preto povinný navrhnuť vykonať dôkazy alebo označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak v priebehu konania neoznačil ani nenavrhol vykonať dôkazy preukazujúce žalobné tvrdenia. Súd, nevhľadnuc rozpornosť v preukázaných skutočnostiach, nepovažoval za potrebné vykonať iné dôkazy, ako boli v konaní navrhnuté navrhovateľom a odporcom. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia o existencii diel zverejňovaných v novinách vydávaných navrhovateľom, a teda ani odporcovo používanie diel chránených autorským zákonom a ani vznik povinností odporcu, ako sa ich určenia domáhal navrhovateľ.

Súd v rozhodnutí ďalej konštatoval, že v prípade zverejnenia diela chráneného autorským zákonom v novinách alebo v inom informačnom prostredí o aktuálnych udalostiach alebo témach hospodárskeho, politického alebo iného spoločenského charakteru, sa nevyžaduje na vyhotovenie rozmnoženiny a ani na verejný prenos takéhoto diela súhlas autora (§ 33 ods. 1 písm. a/ pred bodkočiarkou AZ) - z tohto obmedzenia autorského práva existuje výnimka vtedy, ak si autor vyhradil právo udeľovať súhlas na rozmnožovanie a na verejný prenos (§ 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ). Pokiaľ by teda B. O. ako periodikum vydávané navrhovateľom obsahovali diela, s ktorými sú spojené práva podľa § 18 AZ, mal by odporca právo na vyhotovenie rozmnoženiny a na verejný prenos s takýmto obsahom, ak by si autor v jednotlivých prípadoch nevyhradil právo. Vyhotovenie

rozmnoženiny diela a vykonanie jeho verejného prenosu sú majetkovými právami podľa autorského zákona demonštratívne uvedenými v § 18 ods. 2 písm. a/ a h/ AZ, ktoré sú neprevoditeľné (§ 18 ods. 5 AZ), v prípade že ide o zamestnanecké diela, vykonáva tieto práva vo svojom mene a na svoj účet zamestnávateľ, ak nie je dohodnuté inak (§ 50 ods. 1 AZ).

Nepredložením článkov zverejnených v B. O., ktorých vyhotovovaním zoznamu a zasielania týchto zoznamov a častí článkov tretím osobám bez súhlasu navrhovateľa malo dôjsť k porušeniu práv navrhovateľa a nepredložením všetkých zmlúv preukazujúcich právny vzťah medzi navrhovateľom a osobami vyhotovujúcimi články zverejňované v B. O., nemohlo byť vykonané dokazovanie preukazujúce, či autori prípadných autorských diel boli v zamestnaneckom pomere alebo inom právnom vzťahu k navrhovateľovi, keď z vykonaného dokazovania je zrejmé, že niektoré osoby vyhotovujúce články boli v zamestnaneckom pomere (R.. Y.) a niektoré neboli (L.. M.). Nebolo tak preukázané uplatnenie si výhrady podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ oprávnenou osobou, ak by bola uplatnená pri autorských dielach, keď z vykonaného dokazovania bolo preukázané uvádzanie výhrad v znení pre jednotlivých článkoch „©.“ resp. a v elektronickej forme „©. R..F.. Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich vydavateľ. Spravodajská licencia vyhradená.“, teda výhrady nevykonávali samotní autori, napriek tomu, že nie všetci boli v pracovnom pomere k navrhovateľovi. Navrhovateľ tak neunesol ani dôkazné bremeno čo do tvrdenia o vykonaní výhrady pri všetkých článkoch označovaných za diela a ani tvrdenie čo do vykonania výhrady oprávnenou osobou. Uvedenie výhrady v tiráži (neskúmajúc konkrétny text aký bol preukázaný v konaní) je bez právneho účinku, keďže podľa zákona má byť výhrada uvedená v jednotlivých prípadoch, teda pri jednotlivých autorských dielach. Uvedené je odôvodnené aj tým, že pokiaľ má mať výhrada účinky vo vzťahu k osobe nakladajúcej s konkrétnym dielom, musí byť zo samotného tohto diela zrejmé vykonanie výhrady a uvedenie výhrady v inej časti novín napr. v tiráži (s ktorou sa do autorského práva zasahujúca osoba nemusí oboznámiť, pričom ani nie je právnu povinnosťou čítať tiráž) by bolo nedostatočné. Z rozdielneho označenia subjektov uplatňujúcich si výhradu pri tom istom texte v rôznej forme článku (tlačenej a elektronickej) a to raz „B.“ a raz „W. R..F.“ mal konajúci súd za tiež zrejmé, že výhrady podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ neboli vykonané riadne.

Pre uplatnenie si výhrady pri článku „R. E.? L. B. O.“, ktorý by bol v prípade naplnenia znakov diela zamestnaneckým dielom (§ 5 ods. 22 AZ), keďže R.. Y. a L.. V. boli zamestnancami navrhovateľa (nebolo sporné, že aj v čase napísania predmetného článku) a napísaním článku si plnili svoje pracovné povinnosti redaktorov, mal súd za rozhodujúci obsah dohody medzi týmito zamestnancami a navrhovateľom pre určenie, kto je oprávnený si uplatniť výhradu, keď v prípade absencie osobitného dohovoru medzi týmito by výhradu mohol vykonať výlučne navrhovateľ ako zamestnávateľ (§ 50 ods. 1 veta prvá AZ). Pracovné zmluvy obsahujú v čl. VIII ods. 1 text v podstate zhodný s textom časti § 50 ods. 1 AZ, teda bez ďalšieho by výhradu podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ bol oprávnený vykonať navrhovateľ ako zamestnávateľ. Výhrada by tak priamo 11Co 51/2010-450

mala označovať ako oprávnenú osobu navrhovateľa („X. X. U.“). Zamestnávateľ za takéhoto stavu má bez ďalšieho právo uplatniť si výhradu podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ pri jednotlivých dielach. V pracovných zmluvách však v čl. VIII ods. 3 bolo v súlade s § 50 ods. 1 veta prvá in fine AZ dohodnuté, že „zamestnanec...splnomocňuje zamestnávateľa, aby...za neho uplatnil výhradu“. Splnomocnenie ako druh zastúpenia je právny vzťah, z ktorého vznikajú práva priamo splnomocniteľovi (§ 22 ods. 1 a § 31 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka), pričom splnomocnenec koná za iného v jeho mene práve na základe dohody o plnomocenstve (§ 23 Občianskeho zákonníka). Pri konaní na základe dohody o plnomocenstve teda koná akoby sám splnomocniteľ a priamo jemu vznikajú práva, splnomocnenec len prejavuje vôľu splnomocniteľa. Dohoda v čl. VIII ods. 3 pracovnej zmluve má teda za následok, že výhradu si je oprávnený uplatniť tak samotný autor, navrhovateľ tak vykoná vždy v mene autora. Výhrada by tak priamo mala označovať ako oprávnenú osobu autora článku a nie navrhovateľa. Pri žiadnom z článkov (odhliadnuc od toho, či sú dielami) uvedené výhrady autorov neboli, ale výhrady boli vykonané subjektmi „B.“ resp. v elektronickej forme navrhovateľom. Nebolo tak preukázané, že boli riadne vykonané výhrady podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ ako *condicione sine qua non* na vyžadovanie súhlasu autora s vyhotovením rozmnoženiny a verejný prenos a fakticky na naplnenie skutkovej podstaty podľa § 56 ods. 1 AZ. Uvedené dôvody mal konajúci súd za ďalší samostatný dôvod na neunesenie dôkazného bremena navrhovateľa o vykonaní riadnej výhrady majúcej účinky podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ a na zamietnutie návrhu. Navyše v prípade, že si autor ako zamestnanec dohodne so zamestnávateľom (§ 50 ods. 1 veta prvá in fine AZ) vykonávanie práv priamo autorom, napr. udeľovanie súhlasu na vyhotovenie rozmnoženiny a

na verejný prenos, vznikne v prípade porušenia práve týchto práv autora právo z protiprávneho konania tretej osoby priamo autorovi, ktorý by v takom prípade aj bol vecne aktívne legitimovaný voči prípadnému rušiteľovi týchto jeho práv.

V súvislosti so subjektom vykonávajúcim výhradu súd poukázal ďalej na skutočnosť, že pokiaľ by výhrada podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ bola vykonaná subjektom označeným ako „B.“, nebola by vykonaná účinne, pokiaľ označuje názov periodika, keďže výhradu si môže uplatniť subjekt práv, ktorý musí byť aj vo výhrade uvedený - tým je podľa dohody autor diela, alebo navrhovateľ ako zamestnávateľ autora diela. Uvedené je ďalším dôvodom preukazujúcim, že nebola riadne vykonaná výhrada podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ. Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že bol splnomocnený zástupca prostredníctvom ktorého si autori článku vyhradili právo udeľovať súhlas s použitím diela, súd toto tvrdenie vo vzťahu k osobám, ktoré neboli v čase vytvorenia diel zverejnených v B. O. v zamestnaneckom pomere k navrhovateľovi, ako ani k iným zamestnancom ako R.. Y., U.. L.. V. a L.. E. nemal za

preukázané, keď navrhovateľ k tomuto tvrdeniu neprodukoval žiadne dôkazy. Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že vzhľadom na uplatnenie si výhrady nie je potrebné skúmať, či jednotlivé články sú autorské diela, tento názor nepovažoval konajúci súd za správny, keďže riadne uplatnenie si výhrady podľa § 33 ods. 1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ má právny následok výlučne v prípade diel chránených autorským zákonom a samotné uplatnenie si výhrady pri článku, ktorý nie je dielom podľa autorského zákona nespôsobuje vznik práv podľa autorského zákona.

Za dôvodné neposúdil ani tvrdenie navrhovateľa o konaní odporcu spočívajúceho vo vykonávaní monitoringu ako činnosti vykonávanej v rozpore s bežným využitím diela (§ 38 AZ), keď nakladanie s dielom pri podnikaní bez ďalšieho nie je iným ako bežným využitím diela len v dôsledku odplatnosti takejto činnosti, pričom aj niektoré iné prípady obmedzenia majetkových práv autora predpokladajú odplatnú činnosť pri nakladaní s dielom (napr. § 31 AZ Použitie diela knižnicou alebo archívom). Pokiaľ ide o navrhovateľom navrhované dokazovanie založením výpisov článkov poskytnutých odporcom tretím osobám, navrhovateľ mohol súdu predložiť texty článkov zverejnených v B. O., pričom zoznam článkov mal k dispozícii a predkladal ho aj súdu. Nejde teda o dôkazy, ktoré by nemohol bez svojej viny predložiť (§ 79 ods. 2 O.s.p.) a nie je súladné s rovným postavením účastníkov konania žiadať odporcu, aby produkoval dôkazy, pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľa.

Súd sa pri hodnotení veci z dôvodu vecnej nepríslušnosti nezaoberal tvrdeniami navrhovateľa ako aj odporcu o porušovaní hospodárskej súťaže obidvoma účastníkmi konania. Pokiaľ ide o tvrdenie odporcu, že monitoring nemôže povoľovať súkromná spoločnosť, navrhovateľ takúto skutočnosť netvrdil, vykonávanie monitoringu však musí byť v súlade so zákonom bez ohľadu na to, či sú tým chránené priamo práva subjektu súkromného práva alebo subjektu verejného práva. Tvrdenie odporcu, že nejde o verejný prenos lebo nesprístupňuje verejnosti svoje databázy má súd za účelové, keď verejný prenos je zadefinovaný ako šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti (§ 5 ods. 14 AZ), teda nie je condicio sine qua non sprístupňovanie diel verejnosti, keď sprístupňovanie diel verejnosti je len jedným zo spôsobov verejného prenosu. Vzhľadom na už uvedené dôvody zamietnutia mal za preukázaného skutkového stavu prípadný verejný prenos článkov, alebo ich častí právne irelevantný. Za nedôvodnú posúdil námietku litispendencie vznesenú odporcom na pojednávaní dňa 18.12.2009 dôvodiac tým, že konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III na ktoré odporca poukázal, je vedené medzi inými účastníkmi
11Co 51/2010-451

konania, pričom nevychádza z rovnakého skutkového stavu - nejedná sa o tú istú vec napriek tomu, že môže ísť o vec skutkovo obdobnú. Navyše v prípade existencie prekážky veci začatej (litispendencia) je súd povinný konanie zastaviť, keďže ide o neodstrániteľnú prekážku konania (§ 104 ods. 1 O.s.p.) a táto prekážka nie je dôvodom na prerušenie konania.

Vo vzťahu k vznesenému nároku na náhradu škody nemal súd za preukázané porušenie právnej povinnosti odporcom; z toho dôvodu potom neskúmal ani samotnú existenciu a výšku ujmy navrhovateľa a ani príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a majetkovou ujmom navrhovateľa.

O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva proti navrhovateľovi, ktorý vo veci úspech nemal pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške X.XXX,-Sk (XX,XX euro) a z odmeny za päť úkonov právnej služby po XXX,XX eura počítaných v súlade s § 10 ods. 1, 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej tiež „vyhláška o odmenách“), zvýšených podľa § 13 ods. 3 (XX.XXX,XX eura + 1 z 1.XXX,-eur za každý z požadovaných troch petítov, celkovo základná sadzba tarifnej odmeny XX.XXX,XX eur), a to prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie zo dňa 13.11.2008 a 09.04.2010 a účasť na pojednávaní dňa 09.03.2010 a 15.04.2010 (§ 14 ods. 1 písm. a/, c/ a d/ vyhlášky o odmenách), spolu s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky o odmenách) po 2×X,XX eura a 3× X,XX eura , daň z pridanej hodnoty vo výške 19%, spolu vo výške X.XXX,XX euro; keďže odporca žiadal náhradu trov vo výške X.XXX,XX euro, bol súd podľa § 151 ods. 1 O.s.p. viazaný návrhom na náhradu trov konania, a to vyčíslením trov právneho zastúpenia.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ namietajúc, že súd prvého stupňa odmietol vykonať dôkazy navrhnuté navrhovateľom a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že písomných podaniach zo dňa 1.3.2010, 14.5.2010 a na pojednávaní dňa 15.5.2010 neúspešne navrhol vykonať listinný dôkaz - výpis článkov, ktoré pri poskytovaní monitoringu médií poskytol odporca svojim odberateľom v období október až december 2009. Možnosti navrhovateľa získať podobný výpis sú obmedzené (de facto žiadne), keďže postup na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám nie je možné aplikovať na súkromnoprávne subjekty, ktoré sú odberateľmi odporcu, a takto navrhovateľom získaný výpis by nebol kompletný. V celkom opačnej situácii je odporca, ktorý uvedeným dôkazom musí disponovať z titulu výkonu svojej činnosti. Súd mohol odporcovi uložiť predloženie takéhoto dôkazu v súlade s § 129 ods. 2 O.s.p. podľa ktorého môže uložiť tomu, kto má listinu potrebnú na dôkaz, aby ju predložil, alebo ju obstará sám od iného súdu, orgánu alebo právnickej osoby. Ak by súd vyhovel

návrhu na vykonanie dôkazu navrhovateľa, nedošlo by k presunu dôkazného bremena na odporcu, keď zoznam článkov mal slúžiť iba ako podklad k ďalšiemu vedeniu sporu navrhovateľom, ktorý by následne mohol navrhované dôkazné prostriedky obmedziť na tie články, pri ktorých nemožno mať pochybnosti o ich povahe ako autorských diel. Ani sám súd nepoznal obsah zoznamu článkov, ktorý navrhovateľ niekoľkokrát v priebehu konania požadoval predložiť zo strany odporcu, nemohol tento návrh na vykonanie dôkazov odmietnuť s tým, že podobné dôkazné prostriedky má navrhovateľ k dispozícii ; uvedeným postupom v rozpore s ust. § 132 až § 153 O.s.p. sa súd dopustil hodnotenia dôkazu ešte pred jeho samotným vykonaním a takýto postup je absolútne v rozpore. Názor súdu, že poskytnutím zoznamu článkov by došlo k „samousvedčeniu“ odporcu alebo k zhromažďovaniu dôkazov namiesto navrhovateľa nie je správny. Samotný zoznam totiž žiadne porušenie autorského zákona nedokazuje (konštatovať porušenie autorského zákona môže súd až po vyhodnotení jednotlivých článkov, ktoré by odporca súdu poskytol) a navyše skutočnosť, že odporca vykonáva monitoring médií B., je nesporná. Z uvedeného vyplýva, že je jednoznačne nesprávny názor súdu vyslovený niekoľkokrát na súdnych pojednávaníach, a to, že nemôže zaviazat' odporcu, aby predkladal dôkazy „proti F.“. Odvolateľ je toho názoru, že súd nerešpektoval zásadu rovnosti strán v súdnom konaní tým, že navrhovateľovi znemožnil konkretizovať dôkazné prostriedky, a tak rozhodol na základe neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu - v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 15Co/303/2008, týkajúce sa obdobného sporu medzi odporcom a spoločnosťou P., R..F...

V súvislosti s vyššie popísaným nevykonaním navrhnutého dôkazu súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to: a) že články predložené navrhovateľom ako dôkazy nie sú dielami v zmysle autorského zákona, b) že články zverejňované v periodikách navrhovateľa nezahŕňajú aj diela v zmysle autorského zákona, c) že nebola správne uplatnená výhrada v zmysle § 33 ods. 1 písm. a) a d) autorského zákona, d) že monitorovanie celého obsahu navrhovateľových periodík odporcom nie je nakladanie s dielami, ktoré je v rozpore s ich bežným využitím a ktoré neodôvodnene zasahuje do pravom chránených záujmov autora. Súd k uvedeným zisteniam dospel na základe nesprávneho hodnotenia dôkazov, bez zhodnotenia predložených dôkazov v ich vzájomnej súvislosti a bez prihliadnutia ku všetkému, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci, keď pri hodnotení dôkazov sa nesprávne riadil i uznesením krajského súdu v Bratislave 6Co/314/2008-211 zo dňa 26.2.2009, ktorý rozhodoval ako odvolací súd vo veci predbežného opatrenia v tejto veci.

Za najdôležitejšie pochybenie súdu pri zisťovaní skutkového stavu odvolateľ považuje jeho posúdenie predložených článkov ako denné správy, na ktoré sa 11Co 51/2010-452

nevzťahuje ochrana podľa autorského zákona. Súd celkom v rozpore s autorským zákonom i jeho účelom vyjadreným v jeho § 1 posudzuje kvantitatívnu mieru tvorivosti obsiahnutej v hodnotených článkoch pričom ignoruje, že ochrana autorského práva vzniká podľa § 7 ods. 1 autorského zákona k akémukoľvek výsledku vlastnej tvorivej duševnej činnosti autora, teda bez ohľadu na „množstvo“ tvorivosti. Súd ignoruje, že tvorivou činnosťou je i usporiadanie informácií, ktoré samy o sebe nie sú dielami (§ 7 ods. 2 autorského zákona) i to, že rozsah diela nie je podmienkou jeho ochrany (§ 15 autorského zákona). Súd tak jednoznačne uznáva, že tieto články sú výsledkami tvorivej duševnej činnosti ich autorov, ale súčasne im odopiera ochranu bez toho, aby to bolo odôvodnené ustanoveniami zákona. Definícia dennej správy nie je v zákone obsiahnutá, je však možné jednoduchým výkladom dôjsť k tomu, že dennými správami sú informácie typu správ o počasí, tabuľky športových výsledkov, kurzové lístky apod., a nie články, ktoré referujú o udalostiach dňa, avšak vďaka tvorivému prístupu ich autorov sú odlišné od článkov iných autorov referujúcich o tom istom. Dennými správami sú holé informácie v surovej forme, vyjadriteľné v jednoduchej vete (a toto vyjadrenie sa z povahy veci nebude líšiť subjekt od subjektu, ktorý takéto vyjadrenie robí). Usporiadanie viacerých denných správ môže byť súborným dielom v zmysle § 7 ods. 2 autorského zákona, rovnako ako prerozprávanie informácie, ktorá je totožná s dennou správou, rozvitejším spôsobom zakladajúcim jedinečnosť takéhoto prejavu. Ak existuje neistota, či článok je autorským dielom, alebo dennou správou, je potrebné postupovať tak, aby v čo najširšej miere boli chránené práva a oprávnené záujmy autora, ako to ukladá § 1 autorského zákona - preto je potrebné nájsť presvedčivý dôkaz, že slovesný útvar nie je dielom, aby mohol byť považovaný za dennú správu, a pokiaľ takého dôkazu niet, jedná sa o dielo chránené autorským právom. Konajúci súd opomenul tú významnú skutočnosť, že okrem predmetných článkov predložených ako dôkaz, vychádzajú v periodikách navrhovateľa ročne tisícky iných článkov ďalších i tých istých autorov. Z dokazovania mohol mať súd za preukázané, že odporca tieto články taktiež kopíruje a poskytuje ich kópie svojím odberateľom (dokazujú to napr. výpisy článkov predložené verejnoprávnymi inštitúciami) - skutočnosť, že v novinách sú zverejňované články, ktoré sú dielami chránenými autorským právom, je všeobecne známou skutočnosťou ktorú v zmysle § 121 O.s.p. nie je potrebné dokazovať. Články označené a predložené ako dôkaz predkladal navrhovateľ len s úmyslom demonštrovať túto skutočnosť. Súd sa však s týmito skutočnosťami vôbec nevysporiadal a z jeho rozhodnutia tak nepriamo vyplýva absurdný záver, že v novinách nevychádzajú autorské diela, resp. že od roku 2008 v periodikách navrhovateľa neboli zverejnené žiadne články, ktoré by boli autorským dielom, a teda odporca vytrvalým kopírovaním a rozširovaním týchto článkov neporušil práva navrhovateľa.

To, že obsahom tlačových médií sú spravidla autorské diela, dokazuje okrem iného i skutočnosť, že zákonodarca považoval za potrebné obmedziť autorské práva

autorov týchto diel pre informačné účely, teda ustanovením výnimky z ochrany práv autora podľa § 33 autorského zákona (tzv. „spravodajská licencia“) na základe ktorého možno v prípadoch, v ktorých to autor nevytlúči, použiť určitým vymedzeným spôsobom jeho dielo uverejnené v novinách alebo v inom informačnom prostriedku o aktuálnych udalostiach alebo témach hospodárskeho, politického alebo iného spoločenského charakteru a na verejný prenos s takýmto obsahom. To dokladá, že noviny a iné informačné prostriedky spravidla obsahujú takéto diela, teda že články sú chránené autorským právom a ich použitie je umožnené bez súhlasu autora len na základe tejto zákonnej výnimky. Súd mal takisto na základe nesprávneho zistenia skutkového stavu pochybnosti o tom, ktorý subjekt vykonal výhradu podľa § 33 ods. 1 písm. a/, d/ autorského zákona, kedy značku ©. interpretuje ako výhradu vykonanú subjektom „B.“. Opomenul však skutočnosť, že v tiráži každého vydania denníka Hospodárske noviny je táto značka uvedená ako spôsob, ktorým vydavateľ v súlade s vôľou autorov označil články, pri ktorých si nepraje ich použitie na základe § 33 autorského zákona bez jeho súhlasu, nejedná sa teda o označenie subjektu, ale o značku odkazujúcu na existenciu pripojenej výhrady. Súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež vec nesprávne právne posúdil keď odmietol tvrdenia o tom, že odporca prekračuje svojou činnosťou rámec stanovený v § 38 autorského zákona pre použitie diela na základe zákonného obmedzenia autorského práva v zmysle § 33 autorského zákona. Bežným použitím článku z médií môže byť jeho prevzatie iným subjektom (pokiaľ nebola vykonaná výhrada podľa § 33 ods. 1 písm. a/ a d/ autorského zákona a pokiaľ sa skutočne jedná o naplnenie informačného účelu a aktuálnych udalostiach alebo témach hospodárskeho, politického alebo iného spoločenského charakteru) a rozšírenie takéhoto článku svojim čitateľom. Nesmie sa však jednáť o

preberanie celého obsahu každého vydania daného periodika, či jeho podstatnej časti. Ak by sa prijala argumentáciu súdu a aplikoval sa postup podľa § 33 opakovane na celý obsah jednotlivého vydania periodika či jeho podstatnú časť, mohlo by to viesť k absurdným situáciám, kedy by mohli legálne vychádzať dva rôzne denníky s totožným či takmer totožným obsahom, a to len na základe toho, že vydavateľ jedného denníka by bez súhlasu preberal z titulu spravodajskej licencie v neobmedzenej miere články z druhého periodika. Odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 1 písm.f/ O.s.p. je okrem už vyššie uvedeného daný tiež argumentáciou, ktorú súd použil pri hodnotení predložených článkov a ich autorskoprávneho charakteru - na str. 10 rozsudku súd cituje odbornú literatúru z roku 1962 a rozhodnutie českého

súdu, teda pramene, ktoré pre súčasnú slovenskú právnu úpravu možno používať len s vedomím odlišných východísk daných zdrojov a našej platnej právnej úpravy. Napríklad požiadavka na osobitosť výsledku tvorivej ľudskej činnosti, ktorú cituje súd z rozsudku Najvyššieho súdu ČR, síce je odôvodnená § 2 ods. 1 českého autorského zákona, v našom právnom poriadku však oporu nemá (slovenský

11Co 51/2010-453

autorský zákon nikde vo svojom texte neuvádza podmienku, aby výsledok činnosti bol „jedinečný“).

Za ďalšie pochybenie súdu pri právnom posudzovaní nároku navrhovateľa považuje odvolateľ posúdenie vykonanej výhrady podľa § 33 ods. 1 písm. a) a d) autorského zákona. Situácia, v ktorej navrhovateľ uplatňuje výhradu na základe plnomocenstva udeleného svojimi zamestnancami, je spôsobená nejasným znením autorského zákona a výkladovým stanoviskom, ktoré zaujalo Ministerstvo kultúry SR. Z vykonanej výhrady i z predložených plnomocenístiev je zrejmy spoločný záujem autorov článkov i navrhovateľa na tom, aby bol navrhovateľ oprávnený udeľovať súhlas s každým použitím predmetných článkov, teda záujem na vylúčení aplikácie ustanovení § 33 ods. písm. a) a d) autorského zákona. Z § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka pritom vyplýva, že právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Preto v prípade, ak by bol subjektom oprávneným vykonať výhradu navrhovateľ, dáva text výhrady jasne najavo, aké následky mal týmto jednostranným právnym úkonom na mysli a jeho účinky tým nie sú zasiahnuté. Súčasne, ak sa súd prikloní k záveru, že subjektom oprávneným vykonať výhradu sú jednotliví autori, potom plnomocenstvá uzatvorené medzi nimi a navrhovateľom umožňujú navrhovateľovi, aby autorov pri tomto právnom úkone zastupoval - v takomto prípade je však nesprávny záver súdu, podľa ktorého tým pádom nevzniká aktívna legitímácia navrhovateľa v prípade porušenia práv k daným článkom. V súvislosti s uplatňovaním výhrady je tiež nutné odmietnuť ako nesprávny názor súdu, že odporca nie je povinný čítať tiráž denníka Hospodárske noviny. Spravodajská licencia je zásahom do autorských práv, predstavuje ich zákonné obmedzenie. Autorské právo Slovenskej republiky je pritom ovládané zásadou neformálnosti, kedy pravidla po vytvorení diela nie je potrebné vykonať žiadny formálny krok, vyhlásenie ani registráciu pre to, aby ochrana diela vznikla. Z § 1 i § 38 autorského zákona tiež vyplýva, že autorský zákon je potrebné vykladať tak, aby v čo najširšej miere chránil práva autorov, tzn. extenzívne, pokiaľ sa jedná o mieru ochrany diela, a reštriktívne, pokiaľ sa jedná o obmedzenie ochrany. V tejto súvislosti preto nemožno pripisovať k ľarche osoby vykonávajúcej majetkové autorské práva k dielu, ak výhradu podľa § 33 ods. 1 písm. a) a d) autorského zákona vykoná tak, ako to urobil navrhovateľ, teda označením článku s použitím všeobecne rozšíreného symbolu „©“ označujúceho vyhradenie si určitého práva. Tým skôr, že značkou „©“ nie je vo všeobecnosti nutné autorské diela označovať (sú chránené i bez toho) a výskyt takejto značky jasne indikuje existenciu vyhradených práv idúcich nad rámec základnej zákonnej ochrany. Tiráž je potom logicky prvým miestom, kde vysvetlenie presného obsahu tejto značky možno hľadať a nájsť, čo bolo i povinnosťou odporcu ako osoby snažiacej sa o aplikáciu zákonnej výnimky a vedomej si možnosti, že aplikácia tejto výnimky bola vykonanou výhradou

vylúčená. Bolo by preto celkom isto neprimeraným zásahom do práv navrhovateľa, ak by mal byť povinný pripájať plný text výhrady v bezprostrednej blízkosti každého jedného článku, ktorého použitie na základe spravodajskej licencie chce vylúčiť (zákonné ustanovenie, podľa ktorého má byť výhrada vykonaná „v jednotlivom prípade“ - § 33 ods. 1 písm. a/ - podľa chápania odvolateľa znamená, že tak má byť učené v jednotlivom prípade zverejnenia diela, tj. pri každom zverejnení, čo je splnené uvedením textu výhrady do tiráže, teda nie nutne bezprostredne vedľa každého príslušného článku daného vydania). Odporca bol a je povinný čítať tiráž denníka, z ktorého kopíruje články navrhovateľa, aby sa presvedčil, že tak nekoná napriek vykonanej výhrade.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 219 OSP napadnutý rozsudok potvrdil a zaviazal navrhovateľa na náhradu trov súdneho konania. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že súd odmietol vykonať dôkazy navrhnuté navrhovateľom a následne dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam mal za protirečivé k samotnému žalobnému návrhu. Navrhovateľ totiž v čl. V. bod 2 jasne uvádza, že „na základe informácií ktoré žalobcovi v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov poskytlo Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky sa dozvedel, že odporca pri poskytovaní služieb monitoringu tlače tomuto ústrednému orgánu štátnej správy poskytol tiež rozmnoženinu článkov publikovaných v denníku B., medzi ktorými bol okrem iných aj predmetný článok“ (išlo o článok, resp. rozhovor s ministrom obrany L. V. zverejnený dňa XXXX.XXXX X. Hospod. O. s titulkom „R. E.? L. B. O.“ autorov R. Y. a L. V.). Tento článok, okrem iných ktoré navrhovateľ nikdy nepredložil mal byť jasným dôkazom porušovania autorského práva odporcom. Tento článok bol však Krajským súdom v Bratislave v uznesení, sp. zn. 6Co 314/08-21, ktorým súd zamietol nariadenie predbežného opatrenia Okresným súdom Bratislava III v tejto právnej veci, jednoznačne posúdený ako článok, ktorý „nie je literárnym ani iným umeleckým dielom, a preto sa na neho autorský zákon (zák. č. 618/2003 Z.z.) nevzťahuje.“

V návrhu v čl. VII. bod 3 navrhovateľ ďalej uvádza, že „z informácií, ktoré navrhovateľovi poskytli ďalší odberatelia monitoringu tlače od odporcu, ako napr. Ministerstvo životného prostredia SR, Úrad jadrového dozoru, Ministerstvo financií SR, možno bez pochyb preukázať, že k porušovaniu autorských práv vykonávaných navrhovateľom dochádza pri výkone činnosti odporcu dennodenne“. Tvrdenie navrhovateľa uvádzané v odvolaní, že „nemá informácie o rozsahu klientely odporcu a nemá právny nástroj, ktorým by od klientov odporcu získal uvedené informácie“, preto neobstojí. Odporca sa v plnom rozsahu stotožňuje s konaním 11Co 51/2010-454

prvostupňového súdu, keď odmietol vykonať predmetný dôkaz navrhnutý navrhovateľom, keďže nešlo o prípad, keď navrhovateľ nemohol bez svojej viny predložiť dôkazy na odôvodnenie svojho návrhu - § 79 ods.2 O.s.p. a konanie súdu bolo navyše v úplnom súlade s § 120 ods. 1 O.s.p. druhá veta, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Argument navrhovateľa, ktorým sa snaží spochybniť rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co 314/08-211 v tejto právnej veci je absurdný, keďže v tejto právnej veci je úplne irelevantné, že toto rozhodnutie bolo vydané vo veci predbežného opatrenia a nejednalo sa o meritorne rozhodnutie vo veci. Zo samotného rozhodnutia totiž vyplýva, že Krajský súd v tomto rozhodnutí jednoznačne posúdil charakter predmetného článku, ako článok ktorý „nie je literárnym ani iným umeleckým dielom, a preto sa na neho autorský zákon (zák. č. 618/2003 Z.z.) nevzťahuje.“ Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia používa citáciu odbornej literatúry a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR s úplným vedomím odlišných východísk daných zdrojov a našej platnej právnej úpravy. Konajúci súd v ňom logicky odôvodňuje, prečo nemôže byť autorským zákonom chránený každý prejav duševnej činnosti, keďže to jednoznačne nevyplýva z platnej právnej úpravy. Taktiež súd správne doplnil svoju argumentáciu rozhodnutím Najvyššieho súdu ČR, keď z citovanej odbornej literatúry vyplynulo, že zmyslom autorskoprávnej ochrany je ochrana spoločenskej hodnoty, ktorá spočíva v individuálnej (jedinečnej) tvorivej činnosti autora na diele. Argument navrhovateľa, že slovenský autorský zákon nikde vo svojom texte neuvádza podmienku, aby výsledok činnosti bol „jedinečný“, je teda bezpredmetný, keďže požiadavka jedinečnosti autorského diela vyplýva zo samotného účelu autorského zákona, hoci v ňom nie je „expressis verbis“ vyjadrená.

Časť odvolania navrhovateľa, v ktorej prirovnáva poskytovanie služby - monitoring médií „k preberaniu celého obsahu každého vydania daného periodika, či jeho podstatnej časti“ považuje za absurdnú. Definíciu pojmu monitoring médií, ktorý spočíva vo vyhľadávaní informácií z verejných informačných zdrojov na základe zmluvy - konkrétne pozostáva zo zhromažďovania, spracovania a využívania informácií uverejnených vo verejných informačných zdrojoch a ich využívania na informačné účely. Konkrétne ide o vypracovanie jedinečného a samostatného súboru informácií určeného pre konkrétneho klienta na základe uzatvorenej zmluvy. Z toho vyplýva samotný obsah monitoringu, ktorý pozostáva práve z článkov - denných správ, ktoré sú uverejňované predovšetkým v dennej tlači - novinách. Tieto články ako Krajský súd tak i Okresný súd opakovane správne subsumoval pod § 7 ods. 3 písm. b) Autorského zákona z čoho vyplýva, že v žiadnom prípade nemožno hovoriť o zasahovaní do autorských práv chránených autorským zákonom v súvislosti s poskytovaním služby- monitoring médií. K ostatnému obsahu odvolania navrhovateľa odvodeného od mylného tvrdenia, že poskytovaním služby - monitoring médií sa zasahuje do autorských práv

– chránených autorským zákonom, sa vzhľadom na uvedené fakty odporca nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (keďže v preskúmanej veci nebolo potrebné dokazovanie zopakovať ani doplniť, súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania a obsah spisu nesvedčí o tom, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil.

Podľa § 219 ods.2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsahu prvostupňového súdu, v ktorom zamietol návrh navrhovateľa v znení zmeny pripustenej v uznesení Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23.10.2009, č.k. 28 C/103/2008 - 275; z uvedeného dôvodu, keďže v prejednávanej veci súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, v čase vyhlásenia rozhodnutia naň aplikoval správny právny predpis, zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj dostatočne a podrobne odôvodnil (§ 157 ods.2 O.s.p.) odvolací súd plne sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu využíva možnosť danú mu ust. § 219 ods.2 O.s.p. na vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam navrhovateľa, v ktorých namietal okolnosť, že prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal všetky navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností je treba ako prvoradé uviesť, že dokazovanie je možno vymedziť ako osobitnú činnosť súdu
11Co 51/2010-455

zameranú na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania. Povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky je v občianskom súdnom konaní povinnosťou účastníkov konania, ktorá im je všeobecne uložená v ust. § 120 ods. 1 O.s.p.. Ide o povinnosť toho z účastníkov, ktorý tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Povinnosť účastníkov tvrdiť určité potrebné skutočnosti v sporovom konaní ovládanom prejednávacou zásadou sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť účastníkom konania uvádzanou. V prípade, že ju účastník konania splnil, platí, že uniesol bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti účastníka konania označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej y jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola pre nečinnosť účastníka (v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej účastníkovi v § 120 ods.1 veta prvá O.s.p.) preukázaná (resp. objektívne nemohla byť preukázaná), a kedy výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží potom na tom účastníkovi konania, ktorý z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, prvostupňový súd pri rozhodovaní o uplatnených nárokoch navrhovateľa postupoval plne v súlade s označenými procesnými ustanoveniami - jeho úvaha o tom, že pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia o existencii diel zverejňovaných v novinách vydávaných navrhovateľom, ani odporcovovo používanie diel chránených autorským zákonom a ani vznik povinnosti odporcu tak, ako sa ich navrhovateľ v konaní domáhal, tieto neboli vykonaným dokazovaním preukázané. Odvolací súd je zhodne s prvostupňovým súdom názoru, že v danej veci

bolo podstatnou skutkovou okolnosťou tvrdenie navrhovateľa o tom, že články zverejnené v denníku vydávanom navrhovateľom (ktoré sú nepochybne výsledkom tvorivej činnosti) ktoré boli poskytnuté odporcom tretím osobám sú dielom podľa autorského zákona, na ktorých používanie sa vzťahuje ochrana podľa autorského zákona (od posúdenia tejto základnej otázky sa odvíjalo rozhodnutie súdu o nárokoch uplatnených v tomto konaní). Je treba zhodne so súdom prvého stupňa konštatovať, že navrhovateľ okrem článkov uvedených v návrhu na začatie konania a jeho doplnení (ktoré čo do ich charakteru denných správ nechránených autorským zákonom podľa ust. § 7 ods.3 písm. b/ AZ, vo vzťahu ku ktorým neboli riadne vykonané výhrady podľa § 33 ods.1 písm. a/ za bodkočiarkou AZ jednotlivo posudzoval konajúci prvostupňový súd na str. 10-14 odôvodnenia napadnutého

rozhodnutia) iné diela, na ktoré sa vzťahuje ochrana podľa AZ neuviedol a neoznačil i napriek tomu, že čiastočný zoznam článkov predkladaných odporcom tretím osobám za obdobie od 1.1.2008 mal sám k dispozícii a aj ho predložil súdu; jeho návrh na doplnenie dokazovania založením výpisov článkov poskytnutých odporcom tretím osobám za určité časové obdobie nie je potom možné považovať za dôkaz, ktorý by nemohol bez svojej viny v konaní označiť a predložiť (§ 79 ods.2 O.s.p.). Vo vzťahu k námietke nevykonania všetkých dôkazov relevantných pre správne právne posúdenie veci odvolací súd poznamenáva, že k procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.) - rozhodnutie súdu o nevykonaní dokazovania navrhnutého účastníkmi však musí byť v odôvodnení odôvodnené tak, aby nejavilo známky svojvôle súdu. V prejednávanej príhode súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí svoje rozhodnutie o nevykonaní dokazovania navrhnutého navrhovateľom (predložením výpisov článkov poskytnutých odporcom tretím osobám za určité časové obdobie) riadne odôvodnil a jeho postup bol v tomto smere v súlade s procesnými ustanoveniami (§ 79 ods.1,2, § 120 a nasl. O.s.p.).

Vo vzťahu k námietkam odvolateľa o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu.

K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne 11Co 51/2010-456

závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci prvostupňový súd zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

S poukazom na uvedené, odvolací súd odvolaním napadnutý zamietajúci výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa a naň nadväzujúci výrok o trovách konania ako vecne a právne správny podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods.1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci mal plný úspech, súd

prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške XXX,XX euro vyčíslených podľa ust. § 10 ods.1, § 14 ods.1, písm. b/, § 13 ods.4, § 16, § 18 ods.3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení platnom od 1.6.2010 za jeden úkon právnej pomoci: vyjadrenie sa k odvolaniu s odmenou XXX,XX euro + režijný paušál X,XX euro, 19 % DPH vo výške XX,XX euro; o platobnom mieste rozhodol podľa ust. § 149 O.s.p.. Odvolací súd prihliadajúc na hľadisko účelnosti trov konania vynakladaných účastníkom nepriznal odporcovi právo na náhradu odmeny advokáta za úkon porada s klientom dôvodiac tým, že odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol iné zásadné skutočnosti než tie, ktoré uplatnil v priebehu konania pred súdom prvého stupňa, ku ktorým sa odporca v priebehu konania pred prvostupňovým súdom prostredníctvom právneho zástupcu už vyjadroval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.